

דוֹרֵי־חֹן מִקוּוֹן לְסִיפּוּרִים קְצָרִים

רְסִיִּה

מה שנשאר קליכרון...

דן שפר

יובל אטיאס

תמי קויפמן

שלומית פישר

דפנה שמשוני

עומר ברקמן

חנה קב רוט

לירון וקסמן־ראובן

דבר העורכים

מכירים מצב שבו איזה שיר או תמונה או אמירה
"נתקעים לכם בראש" ואתם לא יכולים להיפטר ממנו?

דומה הדבר לרסיס זכוכית או חס וחלילה לרסיס פגז שאי אפשר להוציא, או לחתיכת עץ שנשברה
או לשבר חרסינה שיקר לליבכם, או אפילו לשארית פיזית של משהו שאהבתם, שאתם נוצרים עמכם.
שברי זכרונות שונים "תקועים" בזיכרון. כאלה שהיו, וכאלה שנדמה שהיו וכאלה שסופרו לנו
ו"התנחלו" אצלנו, וכאלה שמעולם לא היו.

מגוונים הם אותם רסיסי זיכרון: חלקם נעימים וחלקם, פחות. חלקם עצובים ומביכים וחלקם
משעשעים ומצחיקים.

אנחנו מתכבדים להגיש לכם גיליון נוסף של "הרסיסים"

קריאה מהנה
עדנה אפק ואלין דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו 8 סיפורים בלבד.

**הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.**

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי
כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר
את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום
או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

ההישג האמיתי הגדול שלי, אם אני חושב על כך היום, היה הפעם הראשונה בה עלה בידי לדבר באופן רהוט בפני קהל.

מעשה שהיה כך היה. בצעירותי הייתי מגמגם כבד. הגמגום היה קטסטרופלי. כל דיבור היה כרוך בסבל. עיניו ממש. לא רק לעצמי אלא גם ובמיוחד לשומעים. היו מסבים פניהם מי ברחמים מי במבוכה עד שנמנעתי כמעט מלדבר. הייתי מנענע בראש לכאן או לכאן בהתאם לעניין.

המצב היה בלתי נסבל ובגיל שבע הובאתי בפני המומחית לדיבור. ניסתה ללמד אותי לפתוח פה רחב, לנשום לאט ולעגל את המילים. לתרגול בבית קיבלתי (עד היום אני זוכר) את הספר "שירים ופזמונות לילדים" של ביאליק וביקשה כי אקרא כל יום בקול רם שיר או שנים בפה רחב וכו'.

גרנו אז שתי משפחות בדירה משותפת ולא הייתה אפשרות וגם לא סבלנות לעמוד מול ראי ולקרוא בקול רם ובהעוויות פנים. את הסיפורים קראתי בהנאה לעצמי. הגמגום הקשה נמשך.

בכיתה החמישית בתיכון נרשמתי, מתוך דחף אשר לא ניתן להסביר, לחוג דרמה אשר התקיים לאחר שעות הלימודים.

היום, בדיעבד, זה נראה לי טירוף מוחלט ואכן בפגישה הראשונה כאשר כל משתתף הציג את עצמו האדמתי כולי וכאשר הגיע תורי, מלמלתי, תוך גמגום ועיניים מושפלות מעט, את השם והכיתה. לא אשכח את המבט הממושך אשר נעץ בי המדריך.

בסיום המפגש המתנתי כי יקרא לי אך זה אסף את הניירות, בירך לשלום ויצא מהחדר.

המחזה אשר נבחר להופעה בסוף השנה בפני קהל היה מבוסס על האירועים של שיבת ציון בספר נחמיה. לי הועיד את התפקיד של סנבלט הרשע.

שיננתי רבות את הקטעים אבל בקריאה המשותפת של המחזה לא הצלחתי לומר את המשפטים בשטף. עצרתי, גמגמתי, התביישתי. בסיום המפגש חיכיתי שוב שיקרא לי לשיחה. משלא אמר כלום ניגשתי אליו ואמרתי כי לדעתי איני מתאים לתפקיד ולחוג.

יוני 2020, סיוון ה'תש"ף

זכורות עד היום העיניים הכחולות החוזרות הנעוצות בי
והידיים אשר אחזו בי בכתפיים. אתה סנבלט אמר. כך יהיה. סנבלט הרשע. אם תגמגם בהופעה
אז תגמגם. זהו סנבלט וזאת יידע גם הקהל. אתה מבין את התפקיד. המשחק משלים את הדיבור
ומבחינתי כך יהיה.

בהמשך החזרות השתדלתי לגמגם פחות אך בהצלחה לא גדולה. המשפטים יצאו מקוטעים,
בהפסקות קלות, לא רצופים, אך החזרות התקדמו.

מספר ימים לפני החזרה האחרונה אמר לי ביציאה מהחדר: "אני סומך עליך" וטפח על הכתף,
אך קרה דבר הפוך. במקום לשאוב עידוד, גברו הפחדים. כגובה הציפיות, חששתי, כך האכזבה.

ביום לפני ההופעה חזרתי ושיחקתי, בבית, שוב ושוב את התפקיד. הגמגום נחלש אמנם אך עדיין
היה קיים.

בהצגה עצמה דיבר סנבלט בקול רם וצלול. מלאך אלוהים נגע בפיו במיכווה של אש
וסחף אותי אחריו.

יוני 2020, סיוון ה'תש"ף

גרניום במתנה

חנה קב רוט

התלבטנו, לבסוף אמרה בעלת המשתלה, אני חושבת שגרניום יתאים מאד. זה צמח עמיד, לא דורש טיפול מיוחד, ונותן כתם צבע. לקחנו כל אחת עציץ וחזרנו שמחות וטובות לב למחנה 80, שהיה מחנה טירונים של הנח"ל.

בבוקר, השכמנו כרגיל, סידרנו את המיטות באוהל סידור צבאי, ניקינו את הנשק והתייצבנו מחוץ לאוהל מחכות למ"כית. לפני האוהל שלנו בפזזור צבעוני ויפה, היו מונחים שמונה עציצי גרניום. המם-כפית פקחה זוג עיניים משתאות על העציצים, כאילו נגלה לפניה אחד משבעת פלאי עולם, ומכאן ואילך התנהל בינינו לבינה הדיאלוג הבא:

- מה זה?, שאלה.
- גרניום, השבנו.
- התכוונתי מה העציצים עושים כאן?
- מקשטים את הכניסה לאוהל.
- קיבלתן אישור להניח אותם כאן?
- לא ידענו שצריך אישור.
- זה לא תקני! המאהל צריך להיות אחיד. מה אם כולם ירצו להביא עציצים פתאום?
- אדברא שירצו ויביאו. סוף סוף תהיה צורה למקום היבש הזה.
- אני דורשת לדווק מכאן את העציצים.
- אי אפשר. אנחנו מהנח"ל נעלה להתיישבות. נעסוק בחקלאות אנחנו לא יכולות לעקור צמח חי, רק לטעת.
- לטעת שמטעת. פשוט סלקו את העציצים!

היא התבוננה בשעונה, הרימה עיניה ואמרה, יש לכן 60 שניות להעלים את העציצים. קדימה.

עברו דקה אף דקתיים. העציצים לא הלכו לשום מקום. גם אנחנו לא. אשר על כן סבה לאחוריה וחזרה עם תגבורת. מפקדת המחלקה. זה היה יום שישי בבוקר. עוד כמה שעות היינו אמורים לצאת לחופשה ואמרנו לעצמנו, נעבור את זה. מקסימום מסדר נוסף.

אתן מאד אוהבות את הגרניום נכון? שאלה המפקדת.
- כן השבנו בתקווה, סוף סוף אחת שמבינה עניין.
- ובכן, השבת במקום לצאת לחופשה תישארו לשמור עליו.

יוני 2020, סיוון ה'תש"ף

חשכו עינינו. כל מי שהיה בטירונות, יודע מה משמעותה של חופשה עם פינוקי הבית. והיא לא הסתפקה בכך, אלא הוסיפה: ומפני שאתן אוהבות אותו כל כך, כל אחת מכן צמודה לעציץ גרניום עד להודעה חדשה. אתן לא זזות בלי העציץ, גם לחדר האוכל, גם לשירותים גם לשינה, העציץ איתכן. מי שתימצא במהלך השבת בלעדיו תישפט על סירוב פקודה. שבת שלום, הוסיפה ופנתה ללכת ואחריה השתרכה המ"כית.

בעיניים כלות ראינו את שאר הטירוניות מתכוננות ליציאה הביתה.

העציץ היה צמוד אלי כל השבת. פיתחתי כלפיו איבה. במוצאי שבת, נגשה אלינו המפקדת התורנית וביקשה שנניח את העציצים בפתח האוהל. לא צריך לישון איתם, שאלה ניצה, ואנחנו טרפנו אותה בעינינו. תמיד היו לה שאלות קיטבג.

למחרת, כשקמנו, העציצים כבר לא היו שם. מן הסתם קישטו את חדרי ומשרדי הסגל.

שנים רבות מאד חלפו מאז. אבל במרפסת שלי גם היום לא תמצאו גרניום. טרם סלחתי לו על שעלה לי בחופשת השבת.

המרפסת העורפית והסגורה בדירה של סבתא וסבא פנתה למרים החשמונאית, לכיוון מזרח, ולא היה אפשר להריח ממנה את הים. אחרי כמה פעמים כבר הפסקתי לנסות. המרפסת סוככה על חצר פנימית ובה עץ פיקוס מבוגר, מבנה בטון של חברת החשמל וקירות לבנים שהחזיקו יריעת פח והסתירו פחי אשפה כאילו הם ילדים יהודים פולנים שמסתתרים ביער. ישנתי במרפסת הזאת כשבאנו אליהם מהקיבוץ, על מיטת נוער שממנה הייתי מביט באינסוף יצורים מוזרים שהרכיבו העיטורים במרצפות. היצורים האלה היו נלחמים בתשוקה והדבר היחיד שהיה מפסיק אותם היה השינה. בבוקר חדרו מתומני אור את תריסי הפלסטיק השבורים של המרפסת וציירו מה שציירו על שמיכת הפיקה הצבעונית, ואני קמתי והלכתי למטבח הקטן. אינסוף יצורים מוזרים אחרים הרכיבו הקווים השחורים בפורמייקה האדומה של שולחן המטבח. האצבע שלי הסתובבה בכל תשעת החורים החלקים שהיו בכל אחד ממשענות העץ של ששת הכיסאות. צמוד לקיר עמד גם ספסל מרופד ומעליו תלוי לוח שנה ובו מסומנים ימי הולדת של בני משפחה וחברים. בלוח השנה היו ציורים של רוברטס – ירושלים לפני מאתיים שנה. סבתא בישלה מילוי של אורז ובשר עבור הפלפלים, הקישואים או הכרובים; או טחנה כבד בבלנדר; או רקחה מרק עוף ומלמלה כישוף שילד לא יכול היה להבין, אבל סבא הסביר שזה קשור למשהו שנקרא פוליטיקה. הייתה לדירה גם מרפסת קדמית, מעל אבן גבירול, ובה עמד שולחן הנגרות שבראשו מלחצי המתכת הכבדים. על השולחן הזה בנה סבא את אותו שולחן מטבח אדום ואת אותם כיסאות מחוררים. שני רמקולים גדולים – אותם בנה בעצמו האחיין של סבא בתוך הקירות – ניגנו שם מוזיקה קלאסית מפטיפון שעמד על השידה בסלון, בין עשרות ספרים עבים ומוזרים. בצוהריים עלו קולות השיעול של האוטובוסים מהרחוב הראשי ואלה שסיגריות הטיים הוציאו מהריאות של סבתא. היא תמות כמה שנים מאוחר יותר מסרטן ריאות, והוא ימות אפילו לפניו, מסרטן הדם. שניהם ייקברו ליד החלקה של בתם – דודה שלי.

פעם ירד היורה וסבתא יצאה לרחוב והסתובבה על המדרכה כמו חוני המעגל. פניה הרטובים היו מופנים למעלה לשמיים, עיניה עצומות, והעוברים ושבים הביטו בה במידת הרחמים. אחר כך היא מלמלה שפניה בכלל היו מופנים לפולין. פולין של פעם, כשהיא הייתה בגילי. בפעם אחרת זרחה השמש והצטרפתי לסבא בהליכתו הקבועה במעלה שדרות נורדאו עד לגן העצמאות, שם הוא היה עומד על הגבעה ומריח את הים עד שנסתם לו האף. בדרך חזרה הוא הצביע על בניין גדול וסיפר לי שהבת שלו – דודה שלי – למדה שם פעם, ביסודי. כמה ילדים שיחקו שם בכדורגל ורק אז הבנתי שבעיר הזקנה הזאת גרים גם ילדים. לא היה אפשר לדמיין כזה דבר.

למה לכם לדעת שלומית פישר

היה משהו מוזר בשקט הזה. בוקר ללא השיעולים הכבדים שלו והיריקות מהמרפסת, ללא חבטות מקל ההליכה שלו בדרך מהמיטה לחדר השירותים, ללא הצעקות הנרגזות על דמותו שבמראה. "זה אתה, אברם. אין אף אחד שם, תראה." - הייתה אניטה מנסה להרגיע אותו לפני שהמקל היה מופנה גם אליה. רק כשיוורם היה מגיע, הייתה יכולה לשבת קצת ולהירגע. אצל יורם, אברם לא צעק ולא השתולל, נתן לו להלביש אותו, שרוול ועוד שרוול, כפתור אחר כפתור, רוכסן, נעליים. "הנה! אנחנו כבר מוכנים אדון אברם. יאללה! הולכים לטיול."

בדיוק באחת עשרה, היה יורם מחזיר את אברם והולך לטפל בזקן אחר. משאיר את אניטה עם הבלגן והצעקות שלו. בימים רעים היו גם קללות ומכות. כבר לא היה לה כח. גם ככה כולם לצדו. הילדים, הנכדים, אחותה, האחים שלו, איך הם יהיו בצד שלה כשהוא ככה מוגבל ומטורלל ובטח שהיא צריכה לרחם עליו ולעזור לו. מה, הוא לא היה עושה ככה בשבילה.

לפעמים תהתה, אם זו באמת הפציעה במלחמה שעשתה אותו כזה או שהוא היה ככה תמיד וזו רק היא שהייתה צעירה ותמימה מכדי להבין ולהבחין בכך בגיל שמונה עשרה. בהתחלה עוד הייתה סביבו ההילה של גיבור מלחמת יום כיפור. כבר אז התחיל לתת לכולם עצות וידע הכי טוב מכולם איך לנהל את המדינה, את השכונה, את הבנין, את התקציב המשפחתי, איך לחנך את הילדים. כל דבר ידע יותר טוב ממנה. מי היא בכלל שתהיה לה עמדה או דעה? זה שהוא עם מקל לא אומר שאשתו תנהל אותו! בכל זאת הוא הגבר בבית! היא לא אמרה לו כלום. רק עזרה לו להתרחץ, להתלבש וללכת וליוותה אותו אל המונית שהסיעה אותו ל"בית הלוחם" פעמיים בשבוע. הפסיכולוגית מהצבא הציעה לה כמה פעמים לבוא לקבוצה או לשיחה פרטית, אבל הוא קבע שלא צריך. זו הרי לא היא שנלחמה שם בתעלה ומה יקרה אם הוא בדיוק יצטרך אותה כשתלך.

הקומקום רתח. אניטה מזגה את המים לספל הגדול של אברם, הוסיפה קפה שחור, שתי כפיות סוכר ועירבבה. עוד מוקדם מדי. הם לא יבינו. עדיף שישאר ככה.

אולי יום אחד תספר לילדים שהמיטה בחדר הטלוויזיה לא מוצעת ככה תמיד לאורחים אלא כי זו היא שישנה בה מדי לילה. כבר חמש עשרה שנה. מאז שהחליטה לא לתת לו להשפיל אותה שוב.

אולי פעם כשיהיה לה אומץ, תספר גם על מה שקרה ביניהם באותו בוקר לפני שבועיים. איך שמעה אותו נופל בדרכו לאמבטיה. למה להם לדעת שרק כשהשתק סוף סוף והיה ברור לה שהנזק כבר בלתי הפוך, היא לחצה ביד רועדת על מקשי הטלפון והזמינה את האמבולנס.

אני חוזרת מבית ספר לסבתא. סבתא מטגנת לי ביצת עין עם צ'יפס בצד. תהיה גם פרוסת לחם שחור. אולי הפעם היא תוותר לי על הקשה?

כבד לי בגב מהילקוט. פעם, אבא היה לוקח אותי על הכתפיים לגן והייתי שומעת את הנשימות שלו. עולות ויורדות, יורדות ועולות, מהמאמץ, אבל אני, בכלל לא היה אכפת לי מהמאמץ, בכלל לא רציתי שיפסיק כי אהבתי לשמוע את הנשימות שלו. כל הדרך באותו הקצב הייתי נושמת אותו, אני ואבא, שרנו נשימות. אני זוכרת את זה טוב, אבל היום אבא... הוא, הוא... אני אחשוב על זה אחר כך.

אני מגיעה לבית של סבתא. על השולחן הירוק במטבח הביצה כבר מחכה לי והעין מסתכלת עלי, אני מסתכלת עליה בחזרה ושתינו שותקות. גם סבתא שותקת. "שבי, הכנתי לך".

"סבתא. טיגנת לי ביצת עין" אני אומרת לה ולועסת. "את ילדה טובה, ילדות טובות לא משאירות בצלחת" היא אומרת לי דרך אגב ואני, בולעת בביסים קטנים קטנים את כל הלבן ומשאירה את העין לסוף.

בצלחת נשארה העין, פרוסת הלחם עם הקשה וצ'יפס. "סבתא, אפשר לצאת קצת לחצר?"

"קודם הצ'יפס". אז אני בולעת מהר ובמהירות שיא אני כבר בחוץ לא לפני שאני נפרדת מהעין, מבטיחה לה שתיכף אחזור.

בחצר שקט. פרחי הגינה של סבא עוטפים אותי. עץ הקלמנטינות מחייך אלי ואני קוטפת עלה ומריחה. סבא יושב על ספסל וקורא לי: "תמר, בואי, תראי". אני מתקרבת ונוחתת ישר ליד פרפר ענק שיושב לסבא על היד, "סבא, אתה קוסם, אתה קוסם סבא" הנשימות שלי מתרגשות. גם אני רוצה פרפר: "בוא אלי פרפר נחמד, שב אצלי על כף היד, שב תנוח..." אני לוחשת לו.

מרחוק אני שומעת את העין קוראת לי: "אני באה, כבר". וכשאני חוזרת סבתא מסתכלת עלי, ואני מסתכלת על העין שמסתכלת עלי ועל סבתא. ושוב כולנו שותקות. "תגמרי קודם את הקשה".

"אבל קשה לי הקשה, אני לא...". "קשה? ממתי זורקים אוכל? את לא יודעת שאף פעם לא זורקים אוכל? תגידי תודה שאת לא באפריקה".

יוני 2020, סיון ה'תש"ף

העין שלי מתביישת ואני אומרת לה בלב סליחה ותודה,
תודה שאנחנו לא באפריקה תתארי לך שהיינו באפריקה, את ואני? ובכלל איפה זה אפריקה?

"סבתא, באפריקה יש להם ביצת עין או רק הקשה של הלחם?". הקול שלי נבלע בתנועות ידיה של
סבתא, שממהרת לשטוף את הכילים, מעמידה אותם כמו חיילים על השיש האפור.

היא לא עונה ואני מחליטה לשאול את סבא. עוד רגע, אחרי שאבלע את הביס האחרון ארוץ אל סבא.

אבל אחר כך כבר נהיה מאוחר ולא זכרתי לשאול על אפריקה ורק זכרתי את העין ואת הפרפר ושמזל,
מזל שאני לא באפריקה.

והואיל וראינו שכך היה וזה המשיך ונהיה והואיל וזה קרה לי ולך, ידענו שזה יישאר. ומתוך כך, בדקנו איך זה נראה: מיששנו, ריחרחנו, נגענו בשתי אצבעות וכך זה הורגש – קבוע, נוכח, קצת לח לעת ערב. והואיל וביצענו בדיקה, חשבנו מה הלאה ופתחנו דלתות כדי לתת לרוח לסובב את הדברים וכלום לא זז ופתחנו חלון מכאן וחלון מכאן ואפילו החתולים שנכנסו לא היזזו כהוא זה. והואיל וכך נהיה קראנו לעוד עדים, והם באו ועמדו בפתח ולא נכנסו, קוראים אלינו מרחוק, בפנים מכוסות צעיפים, והתעקשנו לזהות אותם בעצמנו, אחד אחד, על פי הגובה, המבנה, צבע השיער. והואיל ועבר זמן מאז נפגשנו פנים אל פנים הבחנו כי שערם הלבין מעט ואף ארך ואפילו איבד את רשמיותו וגנדרנותו והואיל וכך תהינו מי מסתתר תחת הצעיף והאם יש משמעות לצבעו של כל צעיף וצעיף ותוך כדי שאנחנו מהרהרים בדברים, צקצקנו בלשוננו ובשיפתותנו, כדי להביא את החתולים מן החוץ אל החדרים, כדי לשלוח איתם ליטופי פרוותם אל העומדים בפתח וקולטים את פיתוליהם בין הרגליים. והואיל ואנחנו ישבנו על כסאותינו וספותינו והבאים תחת משקוף הדלת עמדו, נופפנו אליהם לשלום והחונו לעבר עץ השסק שעמד בפירו בחצר, בבחינת: קיטפו, שפשפו בבגד והתכבדו. והואיל והאורחים לא דברו את שפת הפנטומימה, לא התרצו ולא התכבדו ואנו נותרנו כמי שאינם מכניסי אורחים. והואיל וכך, לא רצינו עוד בחברתם ולא רצינו תשובה על מה שקרה ולא חשבנו עוד שהם יעידו אתנו על הימים שעברו ולאט לאט החלה השמש לשקוע ומפקק ראשון הדביק שני וכך הלאה, עד שהובאו שמיכות צמר בודדות אל הישובים על גבי הכיסאות, וכל אחד מהם התעטף על פי דרכו ונוהגו: אחד כךך את השמיכה על כתפיו, משל הייתה שיכמיה, אחד הניחה על ברכיו, אחד כיסה את ראשו והפך לאוהל ויש שהיו משתרעים למרגלות הכיסא ומשולים למומיה, שתמונתה מוכרת לנו מהמוזיאון. וכך, באפולולית שנכנסה אל החדר, התגנבו פנימה גם חלק מן העומדים בפתח והואיל ונתפרדה חבילת הבאים, היו מבניהם שגם חמקו אל החצר, נמלטים על נפשם מפני הקירבה. והואיל וכך נהיה, עמדו אנשים ברחוב ותהו מי בא ומי הולך ומה בעצם כאן נהיה והיו והגדילו והתיישבו על שפת המדרכה ומנו באים והולכים ונשארים וסימנו קו ועוד שלושה קווים ועוד קו החוצה את הארבעה, על האדמה שלמרגלותיהם ולא ידעו סימן למה הוא ומה מסמן הטווס הקורא אחר הצהריים ומה מסמן ריח המרק העולה מין המטבח ומה סימן בפרחים המתיבשים על אדן החלון ולאלו סימנים הפכנו אנחנו, כי הואיל וכבר לא ידענו מי אנו גם לא ידענו מה נהיה.

"מה זאת אומרת, לא אוהבות בלונים?" המדריך מצמץ במבוכה.

הנערות משכו כתפיים ובהו בחוט הדיג שחיבר בין העצים. "לא אוהבות".

"אבל הפעילות!" המדריך גמגם באומללות. כבר יומיים הוא מתכנן. מדפיס, גוזר, רץ לחנות. מי לא אוהב בלונים?

הוותיקה יותר צעדה קדימה. היא חכמת השבט, פגשה לא מעט מדריכים בעברה. הם, במיוחד אלו שמגיעים מהמרקז, לא מבינים הרבה. צריך להסביר להם במילים ברורות.

"אתה רוצה שנפוצץ את הבלונים".

"כן, יש בפנים פתקים-"

"הבנו את זה", היא נפנפה בחוסר סבלנות. "הבעיה שבלונים עושים רעש. חזק".

"כן, ברור".

הצעירות יותר דחקו בה מאחור. תגידי לו.

"אז כשהם עושים רעש, זה מבהיל".

המדריך מצמץ שוב. עיניו הזדגגו. אחר כך חלפו על פני המקלט הקרוב וחזרו אליהן. הנערה נאנחה. הכול צריך להסביר להם.

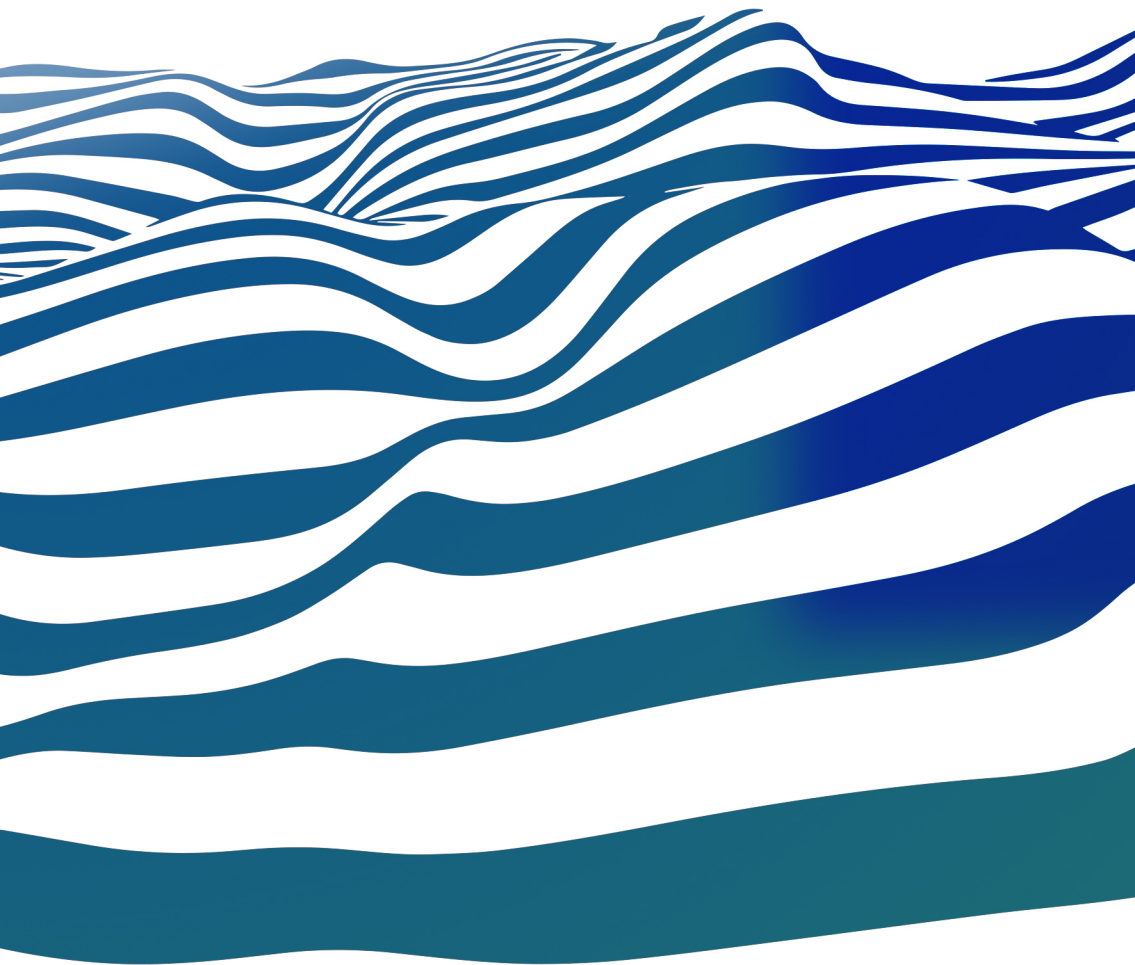
קיץ – נקטרינות, ים ונמלים, בטונות, בתלי תלים, מטפסות על השיש, יוצאות מבין הרצפות, מהתקרה, מכל הפתחים, נמלים ונמלות בשיירות, בטורים מציירות על הקירות קווים שחורים שזזים. אחת אחרי השנייה עולות וצועדות, מכסות את הפתחים, פותחות את המכסים בדבש, בטחינה, בתוך האגוזים, בתוך הכיור במטבח, באמבטיה, בתוך הסירים, נמלים מתות בתוך מיץ האבטיח שנשאר בקערה בחוץ, נמלים על שולחן האוכל ובמקלחת, עולות בטור עורפי במעלה מערכת העצבים. אני מנגבת, אני מטאטאת, אני שוטפת, אני מרססת, אני מתיאשת, מיואשת, נואשת, יש כמה סוגים וגדלים. הזעירות השתלטו על שולחן האוכל שבסלון, שכחתי בתוך שקית חבילה פתוחה של ערמונים. אני חוזרת הביתה, טור נחוש של נקודות שחורות זזות צועד לתוכה, אני זורקת את השקית ומנגבת את השולחן, אימא, את הורגת את הנמלים? כן, לא, אני מנגבת, גם אני רוצה, היא אומרת ומוחצת נמלה. אחר כך בחצר היא מרימה בזהירות בין שתי אצבעות נמלה שחורה גדולה ונותנת לה לטפס במעלה כף היד הקטנה. אימא תראי יש לי נמלה! נמלוצ'י מטפסת לי על היד, זה מדגדג, מה היא אוכלת? אני לא יודעת, עוד מעט נבדוק במחשב. בלילה אחרי שהיא תלך לישון אני ארסס שוב. הילדה ממשיכה לשחק עם נמלוצ'י. מעבירה אותה מיד ליד, נמלוצ'י תימחץ בסוף, זאת לא תהיה הפעם הראשונה, אבל אני לא אומרת כלום. היא ממשיכה לשחק עם הנמלה גם אחרי שהפסיקה לזוז. אימא תראי יש לי נמלה מתה. אימא תראי יש לי חצי נמלה מתה. אני לא עונה לה. החלק המרוצץ של המרפסת רוחש נמלים מהזן הבינוני, אלו שניצלו ממיץ האבטיח, מסתובבות סביב עצמן סהרוריות וחסרות תכלית. אני מרגישה כאילו זוחלות לי נמלים מתחת לעור. אי אפשר יותר ככה. מחר על הבוקר דבר ראשון אני מזמינה הדברה, הילדה לא רוצה לשחק עם חצי נמלה מתה והיא עוברת לשולחן היצירה. במשך ארבע דקות היא מכסה אבן גדולה, חתיכת קלקר ועלה בצבע סגול מטאלי מסט הגואש החדש. אני הרגתי אותה, היא אומרת בשקט, כמו ממתיקה סוד לעצמה.

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
[/rsisim.magazine](https://rsisim.magazine)

הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין